

Ξεκινάω την απολογία μου ξεκαθαρίζοντας για άλλη μια φορά ότι αρνούμαι τις κατηγορίες που μου αποδίδονται.

Υπάρχουν δυο σκέλη κατηγοριών εναντίον μου. Το πρώτο αφορά την υποτιθέμενη συμμετοχή μου στην ΣΠΦ, ενώ το δεύτερο στην υποτιθέμενη συμμετοχή μου στη ληστεία της Πάρου. Θα επανέλθω αναλυτικότερα στην συνέχεια άλλα στο Αγρίνιο δεν έχω πάει ποτέ, δεν ξέρω καν πως μοιάζει ενώ στην Πάρο έχω πάει ένα χρόνο πριν την σύλληψη μου και δεν έχω καν διανυκτερεύσει.

Υπάρχουν δυο πραγματικότητες. Η πραγματική και αυτή που έχει επικυρωθεί μέχρι και το πρωτόδικο δικαστήριο ως τέτοια. Η πραγματική και το αφήγημα της αντιτρομοκρατικής η οποία έχει πάρει μερικά πραγματικά γεγονότα νοσηματοδοτώντας τα κατά τις προκαταλήψεις, κατά τις εμμονές της ή κατά του αποτελέσματος που θέλει να βγάλει και τα έχει συνδυάσει όχι μόνο αυθαίρετα αλλά και με φανταστικά περιστατικά.

Έχει φτιάξει ένα παραμύθι τόσο άρτιο που στο τέλος είχε και Δράκο με την μορφή ενός εισαγγελέα εφετών.

Υπάρχει μια ειρωνεία. Μια αντίφαση που διαπερνάει το κατηγορητήριο. Υπάρχει ένα κωμικό και ένα τραγικό σκέλος σε σχέση με τις πράξεις που μου αποδίδονται. Το κωμικό αφορά την συμμετοχή μου στην ΣΠΦ και το τραγικό στην συμμετοχή μου σε ανθρωποκτονία. Η αφαίρεση ανθρώπινης ζωής έχει ως πράξη και για τον δικό μου αξιακό κώδικα την ίδια απαξία που έχει για τον ποινικό κώδικα (εκτός και αν μιλάμε για πολιτικές εκτελέσεις όπου σε αυτή τη περίπτωση δεν κρίνονται ως τέτοιες σε ηθικό, αλλά σε ιστορικό και πολιτικό πλαίσιο). Αντιθέτως δεν βρίσκω κάποια απαξία για την κατηγορία της συμμετοχής σε κάποια αναρχική οργάνωση, απλώς το βρίσκω κωμικό λόγω της απόστασης που έχουμε στις αναλύσεις μας.

Θα έχετε πληροφορηθεί φυσικά ότι σε δίκες αναρχικών συνηθίζεται ένα μεγάλο μέρος της απολογίας να είναι το πολιτικό σκέλος. Είναι μια παράδοση από την οποία δεν θα ξεφύγω, όμως έχει μια σημασία να επισημάνω ότι αυτό το σκέλος δεν είναι διακοσμητικό, ούτε και πρόκειται για κάποιου είδους τελετουργικό. Δεν πρόκειται απλώς για το πολιτικό στίγμα της απολογίας μου, αλλά για την ουσία πίσω από την δίωξη μου.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να είμαι σύντομος και θα αναφερθώ μόνο στο πολιτικό πλαίσιο στον βαθμό που επηρεάζει και εξηγεί τη δίωξη μου. Δεν έχω καμία ψευδαίσθηση ότι αυτό το κομμάτι θα το λάβετε επίσημα υπόψη ή ότι θα μπορέσει να καταγραφεί με κάποιον τρόπο στο σκεπτικό της απόφασης, αλλά θεωρώ ότι ακούγοντας θα κατανοήσετε τους λόγους που οδήγησαν ή που επέτρεψαν αυτή τη δίωξη.

Η δίωξή μου είναι κομμάτι μιας συνολικότερης προσπάθειας εισαγωγής, εφαρμογής και εμπέδωσης του δόγματος Νόμος και Τάξη από το πολιτικό προσωπικό της χώρας τις τελευταίες δυόμιση δεκαετίες, αλλά με μια ιδιαίτερη έμφαση και εντατικοποίηση της εφαρμογής του την περίοδο 2009-2015. Ένα κατασταλτικό δόγμα, ένα δόγμα που αφορά συγχρόνως και με σχέση αλληλεξάρτησης τόσο το υπουργείο της δημόσιας τάξης όσο και της δικαιοσύνης και το οποίο εισήγαγαν οι ελληνικές κυβερνήσεις ως πολιτική-πακέτο από τις ΗΠΑ. Άλλωστε το πάντα φτωχό και εξαρτημένο ελληνικό

κράτος υποχρεώνεται ακόμη και την εσωτερική του νομοθεσία να εισάγει από τις ΗΠΑ και ήδη από το 1947 η Ελλάδα ξεπατικώνει και εφαρμόζει στο εσωτερικό της τους Νόμους περί Νομιμοφροσύνης του Τρούμαν στο πλαίσιο της αντικομμουνιστικής εκστρατείας και της προσπάθειας δικαίωσης των δοσίλογων, των ταγματασφαλιτών και των συνεργατών των ναζί.

Θα κάνω μια όσο γίνεται πιο σύντομη αναφορά στα σημαντικότερα γεγονότα που καθορίστηκαν ακριβώς από την προσπάθεια επιβολής και εμπέδωσης του κατασταλτικού δόγματος Νόμος και Τάξη στην Ελλάδα κατά την περίοδο 2009-2015. Η αντιεγκληματική ρητορική σε ένταση αναντίστοιχη της πραγματικότητας ξεκινάει ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1990 και την πολιτική στροφή των κυβερνήσεων Μητσοτάκη και Σημίτη στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο. Το δόγμα νόμος και τάξη επιβάλλεται σταδιακά και την πρώτη γεύση πήραμε και από την εποχή, πριν τους ολυμπιακούς αγώνες με την ψήφιση μεταξύ άλλων και του πρώτου τρομονόμου, αλλά η πιο έντονη, η πραγματική προσπάθεια εμπέδωσης του παρατηρείται στην πραγματικότητα μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008.

Τον Δεκέμβρη του 2008 ξεσπάει μια νεολαιίστικη εξέγερση, ίσως το σημαντικότερο κινηματικό γεγονός από την μεταπολίτευση στον απόηχο της οποίας ο αναρχικός χώρος βρίσκεται ενδυναμωμένος και σε φάση ανάπτυξης των δομών του. Ανέκαθεν μετά την μεταπολίτευση ο αναρχικός χώρος παρά το περιορισμένο του δυναμικό σε ανθρώπους και παρά το γεγονός ότι δεν κατέχει, ούτε θέλει να κατέχει κάποια θέση εξουσίας, είναι ωστόσο παράγοντας διαμόρφωσης της ιστορίας και της πολιτικής πραγματικότητας δίνοντας το παρόν σε κάθε κοινωνικό και πολιτικό αγώνα. Ένας χώρος που στην πραγματικότητα αντλεί την όποια δύναμη του από το δίκιο του αγώνα και την ανιδιοτέλεια των συντρόφων που τον απαρτίζουν. Από τις σχέσεις αλληλεγγύης οι οποίες του δίνουν αυτή τη δύναμη, σχέσεις που η αντιτρομοκρατική επιδίωξη να βάλει σε δοκιμασία ποινικοποιώντας ακόμη και την φιλική, προσωπική, συντροφική και οικογενειακή τους διάσταση.

Νέοι, αποκλεισμένοι, άνεργοι, φοιτητές, εργαζόμενοι παίρνουν την ζωή στα χέρια τους και οργανώνονται πολιτικά. Παρεμβαίνουν στην δημόσια ζωή, αγωνίζονται για την καθημερινότητα τους καταλαμβάνουν δημόσια πάρκα που διαπλεκόμενοι δήμαρχοι προσπαθούν να κάνουν ιδιωτικά πάρκινγκ. Ματαιώνουν τους σχεδιασμούς του λόμπι της μίζας και του μπετόν. Μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων διεξάγονται κάθε νύχτα κατά κρατικών και οικονομικών στόχων.

Ήδη από τα μέσα του 2009 και στον απόηχο από την μια της εξέγερσης, ενώ από την άλλη συγχρόνως με το πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης και έναν χρόνο πριν την υπαγωγή της χώρας στους λεγόμενους μηχανισμούς στήριξης ξεκινάει η προσπάθεια της εντατικοποίησης του συγκεκριμένου δόγματος ποινικής καταστολής.

Μετά τους μετανάστες, σειρά έχουν οι αναρχικοί είχε δηλώσει κυβερνητικό στέλεχος, όταν ξεκινούσε το πογκρόμ κατά μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας με συνεχείς επιχειρήσεις σκούπα όπως ξεδιάντροπα της ονόμαζαν σαν να είναι οι μετανάστες όχι οι κολασμένοι αυτής της γης αλλά σκουπίδια που λερώνουν τους δρόμους χαλώντας την αισθητική των πολιτών. Και αμέσως μετά πράγματι ξεκίνησε η πρώτη προσπάθεια επιχείρησης κατά των αναρχικών καταλήψεων την άνοιξη του 2009. Συγχρόνως ιδρύονται τα πρώτα μηχανοκίνητα τάγματα εφόδου της ΕΛΑΣ με το

όνομα ομάδα Δ, που η δράση τους γίνεται πραγματικά ανεξέλεγκτη με εφόδους τους σε πολιτικούς χώρους. Τα Εξάρχεια μετατρέπονται σε κατεχόμενη ζώνη.

Η πρώτη όμως θεαματική και σε βάθος σχεδιασμένη επιχείρηση κατά του αναρχικού χώρου θα ξεκινήσει τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου και σχεδόν συγχρόνως με την προεκλογική δήλωση του Γιώργου Παπανδρέου «λέφτά υπάρχουν» και για τον οποίον φυσικά ποτέ δεν θα βγει ένταλμα σύλληψης. Η έφοδος της αντιτρομοκρατικής σε σπίτι μέλους της ΣΠΦ Χάρη Χατζημιχελάκη θα οδηγήσει στην έκδοση ενταλμάτων σύλληψης τόσο κατά μελών της οργάνωσης, όσο και οποιουδήποτε αναρχικού είχε επισκεφτεί αυτό το σπίτι οδηγώντας πολλούς συντρόφους ανεξάρτητα από το αν είναι μέλη της οργάνωσης στην επιλογή της φυγοδικίας. Αξίζει να σημειωθεί ότι το κριτήριο της έκδοσης ενταλμάτων σύλληψης ήταν μόνο το γεγονός ότι αυτοί των οποίων ταυτοποιήθηκε (ή σε ορισμένες περιπτώσεις υπήρξε απλά η υπόνοια) με οποιονδήποτε τρόπο παρουσία τους σε αυτό το σπίτι ήταν αναρχικοί. Αυτό το παραδέχτηκε και ο αξιωματικός της αντιτρομοκρατικής Χινόπουλος στο εφετείο της συγκεκριμένης υπόθεσης που διεξάγεται αυτή την περίοδο. Αποτυπώματα νέων που ανήκαν στο φιλικό περιβάλλον του Χατζημιχελάκη και δεν ήταν αναρχικοί αλλά συμμαθητές του από το Αρσάκειο ας πούμε, δεν ελέγχθηκαν ποτέ, κάνοντας φανερό και απαλλάσσοντας τον εαυτό τους από την τήρηση προσχημάτων ότι πρόκειται για πολιτικές διώξεις.

Θα ξεκινήσει ένα κυνήγι μαγισσών το οποίο σε μεγάλο μέρος θα βασιστεί στο γεγονός της επιλογής της φυγοδικίας. Επί σειρά ετών θα συρθούν σε ανακριτές και εισαγγελείς, θα διαπομπευτούν φορώντας το άσπρο αλεξίσφαιρο γιλέκο, θα γίνουν πρώτο θέμα στις ειδήσεις και θα φυλακιστούν δεκάδες αναρχικοί πολλοί από τους οποίους, όταν απαλλαχτούν με βούλευμα ή αθωωθούν δεν θα απασχολήσουν ούτε ένα μονόστηλο των δημοσιογράφων αυτών που πρόλαβαν και τους είχαν κηρύξει ενόχους, ενώ τα πλάνα από τις συλλήψεις τους συνοδεύουν ακόμη, χρόνια μετά την οριστική τους απαλλαγή, τα ρεπορτάζ στις ειδήσεις για σχετικά ζητήματα.

Συγχρόνως η εμπέδωση του δόγματος Νόμος και Τάξη αφορά όχι μόνο τους αναρχικούς αλλά και κάθε κοινότητα αγώνα και κάθε κοινότητα αποκλεισμένων. Ολόκληρες περιοχές που αντιστέκονται στην υποβάθμιση των ζώων τους από την Κερατέα μέχρι τις Σκουριές θα στενάξουν κάτω από την μπότα των ΜΑΤ και των ΕΚΑΜ, θα συκοφαντηθούν και θα φυλακιστούν.

Έχει μια ιδιαίτερη αξία να αναφερθώ και στην περίπτωση των οροθετικών ως μια ακραία και την πιο αυταπόδειχτα χυδαία επίθεση στο πλαίσιο ακριβώς της εφαρμογής του δόγματος Νόμος και Τάξη. Αρκετές γυναίκες συνελήφθησαν και διαπομπευτήκαν με την κατηγορία της οροθετικότητας σαν δημόσιος κίνδυνος με το σκεπτικό ότι ήταν ιερόδουλες και ως εκ τούτου απειλούσαν την δημόσια υγεία. Πέρα από το τραγικό γεγονός να περιγράφεται η ασθένεια της οροθετικότητας ως ποινικό αδίκημα, όπως αποδείχτηκε αργότερα και με δικαστική βούλα κάποιες δεν ήταν εκδιδόμενες, ενώ καμία δεν ήταν τελικά δημόσιος κίνδυνος. Αυτή την φορά την ανάγκη της εξουσίας για την δημιουργία ενός δαίμονα που εναντίον του θα συσπειρώσει την κοινωνία ενεργοποιώντας τα πιο συντηρητικά και κανιβαλικά ένστικτά δεν θα την πληρώσει κάποια κοινότητα αγώνα αλλά μια κοινότητα αποκλεισμένων που δεν έχει σχεδόν καμία δυνατότητα να αμυνθεί και να υπερασπιστεί τον εαυτό της στον δημόσιο λόγο. Ο τότε αρμόδιος υπουργός υγείας και ενορχηστρωτής της αθλιότητας κύριος

Λοβέρδος ποτέ θα κληθεί να λογοδοτήσει γι αυτό του το έγκλημα που οδήγησε στην αυτοκτονία μετά τον στιγματισμό κάποιες από τις κοπέλες.

Η δικιά μου σύλληψη και διαπόμπευση με την ετικέτα “φονιάς της Πάρου” λίγους μήνες αργότερα θα είναι ένας ακόμη σταθμός σε αυτή την ξέφρενη πορεία του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Θα ακολουθήσει η ανακατάληψη των πόλεων. Ένας πολεμικός όρος που ξεστόμισε ο Σαμαράς και αφορούσε στα εκ νέου πογκρόμ κατά καταλήψεων αναρχικών με πιο χαρακτηριστική αυτή της Βίλας Αμαλίας και με την έφοδο των ΕΚΑΜ αυτή την φορά.

Η επιχείρηση “Ξένιος Δίας” κατά την διάρκεια της οποίας οι μετανάστες εμπέδωσαν με την σειρά λίγο από την αντίληψη που είχε ο κύριος Δένδιας για την περιβόητη ελληνική φιλοξενία. Μια σχεδόν οργουελικής αν όχι αυτοσαρκαστικής έμπνευσης επιχείρηση που οδήγησε τον κάθε μετανάστη, όταν άκουει για την περιβόητη ελληνική φιλοξενία αμέσως-αμέσως να σχηματίζεται στο μυαλό του η μορφή του κυρίου Δένδια.

Οι συλλήψεις στις σκουριές με κριτήριο ή με στοιχείο πάλι το dna και ότι κάποιος κατηγορούμενος είχε κλειστό το κινητό του την μέρα της γιορτής του οδήγησε τους κατοίκους στις Σκουριές στη φυλακή κατηγορούμενους για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Οι χρυσοθήρες γκάγκστερ της Ελληνικό Χρυσός αντιθέτως που θέλησαν να καταστρέψουν μια περιοχή για προσωπικό τους κέρδος δεν διώχτηκαν ποτέ.

Σε συμβολικό επίπεδο δεν είναι χωρίς σημασία η δημοσίευση των φωτογραφιών των κατηγορουμένων για την διπλή ληστεία στο Βελβεντό Κοζάνης που τόσο άνετα ένοιωθαν μέσα σε αυτή τη συγκυρία οι κύριοι της αντιτρομοκρατικής που δεν δίστασαν να δημοσιεύσουν φωτογραφίες με εμφανώς κακοποιημένα τα πρόσωπά των συλληφθέντων από τα βασανιστήρια που υπέστησαν στην αστυνομία κατά την ανάκριση τους.

Οι προφυλακίσεις αναρχικών περάσανε κατά πολύ το 18μηνο που προβλέπει ο νόμος και φτάσανε μέχρι και τους 50 και πάνω μήνες στο πλαίσιο του καθεστώτος εξαιρέσης και βάση του οποίου όποιος τολμάει να αμφισβητεί το κεφάλαιο και το κράτος του, το πολιτικό σύστημα και τις αξίες του, την δικαστική εξουσία και την μέθοδο απονομής δικαιοσύνης δεν δικαιούται να τυχαίνει και της προστασίας που ως αντιστάθμισμα στην καταπίεση προσφέρει στην βάση της αποκρυστάλλωσης των κοινωνικών συσχετισμών που δημιουργεί η ταξική πάλη.

Αποκορύφωμα του καθεστώτος εξαιρέσης ή έκτακτης ανάγκης ήταν φυσικά οι φυλακές τύπου Γ.

Όλα τα παραπάνω έχουν μια συγκεκριμένη λειτουργία στον δημόσιο διάλογο που δεν είναι άλλη από την δημιουργία μια δαιμονικής σφαίρας εντός της οποίας στριμώχνονται κοινότητες αγώνα και κοινότητες αποκλεισμένων. Όσοι αντιστέκονται και όσοι περισσεύουν.

Το δόγμα νόμος και τάξη στην Ελλάδα αντανακλά την πολιτική σφαίρα στο πεδίο της ποινικής καταστολής όπου οι ευθύνες και οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης μετακυλούνται από το κεφάλαιο στην εργασία και από τους πλούσιους στους φτωχούς οι οποίοι τελικά κατηγορούνται ως άπληστοι και ως υπεύθυνοι για την κρίση αφού τόσα χρόνια ζούσαν πάνω από τις δυνατότητες τους. Το αφήγημα της εξουσίας θέλει την οικονομική κρίση να οφείλεται όχι σε δομικές και εγγενείς με τον καπιταλισμό αιτίες όπως η κρίση υπερσυσσώρευσης, αλλά στην απληστία και την τεμπελιά των λαϊκών στρωμάτων και ίσως σε κάποιες αστοχίες του πολιτικού προσωπικού που παρασύρθηκε σε μια «λαϊκίστικη» κακοδιαχείριση για να ικανοποιήσει τους άπληστους εργαζόμενους. Ακόμη έχουμε ακούσει ότι και οι διαδηλώσεις ευθύνονται για την καθίζηση της οικονομίας. Είδαμε πρόσφατα τον κύριο Δένδια πρώην υπουργό Δημόσιας Τάξης να εγκαλεί δημοσιογράφο της Καθημερινής, ακριβώς επειδή δεν ταυτίζεται με την γραμμή της εφημερίδας στην οποία εργάζεται και έχει το θράσος να πιστεύει ότι ο λόγος που τα καταστήματα στο κέντρο της Αθήνας κλείνουν δεν είναι οι διαδηλώσεις.

Το πόση σημασία αποδίδεται στον αναρχικό χώρο και την καταστολή του προκύπτει και από τις δηλώσεις τόσο του αρχηγού της σημερινής αξιωματικής αντιπολίτευσης, Κυριάκο Μητσοτάκη όσο και από τον τομεάρχη του ίδιου κόμματος για ζητήματα δημόσιας τάξης του κυρίου Μάξιμου Χαρακόπουλου. Μιλάνε για Εξαρχιστάν και δεσμεύονται πως αν βγούνε κυβέρνηση θα τελειώνουν με τους αναρχικούς και τα Εξάρχεια. Όχι με την Τρόικα και τα μνημόνια αλλά με τους αναρχικούς και τα Εξάρχεια. Αυτή είναι η προεκλογική τους δέσμευση. Με αυτό το επιχείρημα καλούν τους ψηφοφόρους να τους εκλέξουν κυβέρνηση. Συγκεκριμένα ο κύριος Χαρακόπουλος δήλωσε: «όπως έχει ξεκαθαρίσει ο Κυριάκος Μητσοτάκης για την ΝΔ αποτελεί προτεραιότητα η ικανοποίηση αυτού του καθολικού αιτήματος».

Δεν είναι ότι η επόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει κάνει κατασταλτικές καφρίλες. Αναφέρω ενδεικτικά μερικά χαρακτηριστικά περιστατικά όπως οι προφυλακίσεις συγγενών μελών της ΣΠφ, η φυλάκιση της Μαρίας Θεοφίλου για τρεις μήνες επειδή ήταν γυναίκα του Πετρακάκου και δικιά μου αδελφή – αυτό κι αν είναι έγκλημα, η άτυπη επαναλειτουργία του ειδικού καθεστώτος κράτησης στα υπόγεια των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού, η πιο βίαιη έφοδος των τελευταίων είκοσι χρόνων των ΕΚΑΜ επί υπουργίας Παρασκευόπουλου στον Κορυδαλλό όπου δεκάδες κρατούμενοι βασανίστηκαν, ταπεινώθηκαν και ξυλοκοπήθηκαν, η απόπειρα ανθρωποκτονίας σε βάρος των Σακκά και Σεϊσίδη προκειμένου να τους συλλάβουν την στιγμή που οι ίδιοι ήταν άοπλοι, η εκδικητική στέρση του δικαιώματος στην ολιγοήμερη άδεια των Κουφοντίνα και Γουρνά, ο εγκλεισμός μετά από εισαγγελική εντολή σε ψυχιατρείο ενός υγιούς εξάχρονου παιδιού για να εκδικηθούν τους γονείς του-μέλη του Ε.Α. Ρούπα και Μαζιώτη. Η διαφορά που υπάρχει και πρέπει να επισημανθεί είναι ότι η σημερινή κυβέρνηση επιτρέπει να γίνονται αποποιούμενη την ευθύνη της σε αντίθεση με την προηγούμενη που όχι μόνο τις επέτρεπε και τις προωθούσε αλλά επιπλέον προσπαθούσε να τις αξιοποιήσει επικοινωνιακά αντλώντας την πολιτική υπεραξία. Θυμόμαστε όλοι τον Κικίλια να βγαίνει και να κάνει δηλώσεις σε συνέντευξη τύπου ως ο φυσικός και όχι ο πολιτικός προϊστάμενος της ΕΛΑΣ. Ο αρχηγός της ΕΛΑΣ να κάθεται απλώς εκ δεξιών του υπουργού, σαν να ήταν προσωπική του επιτυχία η οποιαδήποτε σύλληψη και η οποιαδήποτε αστυνομικο-δικαστική καφρίλα. Αυτό είναι ενδεικτικό της ποιοτικής διαφοράς και πρέπει να επισημανθεί όχι για να απαλλαγεί η σημερινή κυβέρνηση από τις ευθύνες της αλλά για να ερμηνευθούν κάποια γεγονότα. Η διαφορά δηλαδή είναι ότι η

σημερινή κυβέρνηση ενώ ακολουθεί το ίδιο κατασταλτικό μοντέλο τουλάχιστον δεν επενδύει επικοινωνιακά σε αυτό γεγονός που έχει ως συνέπεια μια ποιοτική διαφορά τέτοια που να μπορεί να διακριθεί η μια περίοδος από την άλλη.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται η δράση της αντιτρομοκρατικής. Μια υπηρεσία όχι ακριβώς αστυνομική. Μια υπηρεσία που οργανικά εντάσσεται στην ΕΛΑΣ με αυξημένες εξουσίες και αρμοδιότητες φυσικά αλλά στην πραγματικότητα μια πολιτική και όχι μια αστυνομική υπηρεσία. Μια υπηρεσία που έχει αναλάβει την κατασταλτική διαχείριση του αναρχικού χώρου καθώς και άλλων κοινοτήτων αγώνα. Μια υπηρεσία που ασκεί αυτή την δραστηριότητα εφαρμόζοντας μεθόδους που έχουν αναπτυχθεί από τις διωκτικές αρχές προκειμένου να διαχειριστούν κατασταλτικά παραβατικές κοινότητες και παράνομα δίκτυα. Μόνο που ο αναρχικός χώρος δεν είναι ένας παραβατικός χώρος, αλλά ένας πολιτικός χώρος με δημόσια δράση. Το γεγονός ότι εντός αυτού δρουν και ομάδες που αδιαφορούν για τους νόμους σας, παράνομες ομάδες που δεν εξαρτούν την δράση τους από τις προβλέψεις του ποινικού κώδικα δίνει την δυνατότητα στην αντιτρομοκρατική να αντιμετωπίζει τον αναρχικό χώρο συλλήβδην ως παράνομο. Έτσι εφαρμόζοντας την θεωρία δικτύων, το βασικό εργαλείο υπηρεσιών όπως η δίωξη ναρκωτικών ή το εκβιαστών οι οποίες εφαρμόζοντας αυτή την μέθοδο με βάση τις σχέσεις υπόπτων και καταλήγει σε κάποια συμπεράσματα σε σχέση με τον ρόλο καθενός σε ένα δίκτυο της παραβατικής οικονομίας και ασκώντας διώξεις, σε ένα μη παραβατικό δίκτυο έχουμε αυτές τις γνωστές συνέπειες όπου άνθρωποι κρατούνται για χρόνια στη φυλακή μέχρι να δικαιωθούν από κάποιο εφετείο. Δεν είναι φυσικά ότι η αντιτρομοκρατική δεν έχει καταλάβει ότι δεν πρέπει από καθαρά αστυνομικής πλευράς να εφαρμόζει αυτή την μέθοδο σε μη παραβατικά δίκτυα. Αντιθέτως, το έχει καταλάβει και αδιαφορεί καθώς ακριβώς αυτός είναι ο στόχος της. Η κατασταλτική διαχείριση του αναρχικού χώρου.

Το γεγονός ότι πρόκειται για μια πολιτική υπηρεσία και τον τρόπο που αυτή η υπηρεσία δρα ή έδρασε την περίοδο τουλάχιστον που αναφέρομαι καθώς και πολλές πτυχές γύρω από υποθέσεις στο οποίες έχτισε το γόητρο της η αντιτρομοκρατική ήρθε να γκρεμίσει ένα πρώην στέλεχος της ο Γιάννης Φραγκίσκος που κατέθεσε αφού κλήθηκε μετά από επτά χρόνια να καταθέσει στο εφετείο της υπόθεσης. Στα πρωτόδικα για κάποιον λόγο δεν είχε κληθεί. Ακριβώς επειδή από εκείνη τη ημέρα και εκείνο το σπίτι ξεκινάει μια σειρά μεθοδεύσεων της αντιτρομοκρατικής, ξεκινάει το αφήγημα της, ξεκινάει μια αλυσιδωτή αντίδραση κύκλων συλλήψεων, ακόμη και ο Χαρδαλιάς όταν καταθέτει συνήθως από εκεί ξεκινάει το αφήγημα του έχει μια σημασία να δούμε τι είπε ο Γιάννης Φραγκίσκος ως μάρτυρας της συγκεκριμένης υπόθεσης.

Ο Φραγκίσκος λοιπόν καταρχήν διέψευσε αυτή την ιστορία με το ανώνυμο τηλεφώνημα αλλά κάνει λόγο για πληροφορίες που ήρθαν στα χέρια τους μετά από εξαντλητικές παρακολουθήσεις αναρχικών. Θα έρθω πιο μετά σε αυτό με τα ανώνυμα τηλεφωνήματα αλλά έχει μια σημασία τι κατέθεσε και πως άδειασε την πρώην υπηρεσία του κάποιος που ως στέλεχος της εμπλέκεται στην μητρική αυτή επιχείρηση. Στο μητρικό αφήγημα.

Σημασία έχουν και οι λόγοι που επικαλείται όπως η αύξηση της αναρχικής παρουσίας σε δημόσιες εκδηλώσεις από την μια και σε επιθέσεις κατά στόχων του κεφαλαίου και του κράτους του από την άλλη. Έγινε λοιπόν κατά τα λεγόμενα του επιβεβλημένη μια ευρεία επιχείρηση αντιμετώπισης του φαινομένου προκειμένου να αποφευχθούν χειρότερα στο μέλλον. Μίλησε συγκεκριμένα για πολιτική απόφαση.

Ο κύριος Φραγκίσκος αφού απέρριψε απόλυτα τον χαρακτηρισμό γιάφκα για το σπίτι του Χαλανδρίου κατέληξε στο συμπέρασμα ότι κατά την γνώμη του «θα έπρεπε να περιμέναμε περισσότερο καιρό ώστε να εξασφαλίσουμε πως δεν θα κατηγορηθεί άδικα κόσμος». Τελειώνοντας δε την κατάθεση του και αφού άφησε να εννοηθεί ότι τον ξήλωσαν λόγω πολιτικών σκοπιμοτήτων καθώς ο ίδιος διαφωνούσε με τις πρακτικές συλλογικής ευθύνης που εφάρμοζε η αντιτρομοκρατική, κατέληξε να απολογείται στο δικαστήριο για το γεγονός ότι τα πράγματα έγιναν έτσι ώστε «να οδηγηθούν πολλά αθώα παιδιά στις φυλακές που θα μπορούσε να είναι και δικά του παιδιά».

Αυτά προς επίρρωση μερικών από τα λεγόμενα μου γιατί έχει ένα ενδιαφέρον ότι όσα υποστηρίζω τόσα χρόνια έρχεται να τα επιβεβαιώσει κάποιος που τα γνωρίζει καλά και από μέσα.

Θα περάσω λίγο σε έναν σύντομο σχολιασμό των καταθέσεων των μαρτύρων κατηγορίας και περισσότερο φυσικά θα σταθώ στους αξιωματικούς της αντιτρομοκρατικής καθώς αυτοί είναι ενορχηστρωτές της δίωξης μου. Και θα σταθώ κυρίως στα ζητήματα που παρατήρησα να απασχολούν την έδρα σας ή την κυρία εισαγγελέα.

Όμως θα ξεκινήσω από ένα σχόλιο σε σχέση με ένα ζήτημα που δεν απασχόλησε τόσο εσάς όσο την υπεράσπιση μου και αφορά στο ανώνυμο τηλεφώνημα. Έχουμε κάνει μια σύμβαση νομίζω κατά την οποία θεωρούμε το ανώνυμο τηλεφωνο πραγματικό και από την εγκυρότητα του ως στοιχείο εξαρτάμε την αλληλουχία των γεγονότων. Και είναι αλήθεια ότι κανείς σ αυτήν την αίθουσα δεν πιστεύει ότι υπήρξε ποτέ τέτοιο τηλεφώνημα και ούτε η αντιτρομοκρατική ενδιαφέρεται να γίνει πειστική ως προς αυτό. Είναι ο δικός της μοναδικός τρόπος να ξεκινάει το αφήγημα της αντί με την πιο παραδοσιακή φράση «μια φορά και έναν καιρό...» που συνηθίζεται στα αφηγήματα αυτού του είδους. Αόριστα και μυστικά. Έτσι ξεκινάει μια δικογραφία. Με το μια φορά και έναν καιρό. Έτσι ξεκινάνε όλες οι δικογραφίες που συντάσσει η αντιτρομοκρατική και εσείς το δέχεστε σαν μια απλή σύμβαση μετατρέποντας την ίδια την λειτουργία, τον ίδιο τον πυρήνα της δικαιοσύνης σας σε μυστικό. Όλα ξεκινάνε από ένα μυστικό το οποίο η αντιτρομοκρατική έχει την εξουσία να μην σας το αποκαλύψει. Και εσείς το δέχεστε με ένα “έλα μωρέ δεν θέλουν να εκθέσουν πληροφορίες τα παιδιά, δεν χάλασε και ο κόσμος”. Έχετε έτσι αποδεχτεί έναν συμβολισμό που επέβαλλε μέσα στα χρόνια η συγκεκριμένη υπηρεσία. Μην ρωτάτε πολλά, μην αμφισβητείτε το κύρος μας, ο ρόλος σας κύριοι δικαστές είναι διεκπαιρωτικός. Εμείς ξέρουμε και μην ρωτάτε πολλά-πολλά, γιατί δεν μπορούμε να αποκαλύψουμε τις πηγές μας απλά καταδικάστε τους χωρίς να αμφισβητείτε την ιερή μας αποστολή. Αυτός είναι ο συμβολισμός.

Είναι πάγιο αίτημα του λόμπι του δόγματος Νόμος και Τάξη να ξεπεραστούν οι «αγκυλώσεις» του Διαφωτισμού. Οι εγγυήσεις του. Να πάμε μπροστά. Σε ένα μοντέλο τύπου δικαστής Ντρέντ. Η ίδια η αντιτρομοκρατική θα συλλαμβάνει, η ίδια θα δικάζει.

Ήρθε εδώ ο Χαρδαλιάς να μας πει ανάμεσα στις όποιες βλακείες μας ξεφούρνισε πως η μοναδική φορά που με είδε κουρεμένο με τόσο κοντά μαλλιά είναι στην σύλληψη μου έτσι ώστε να εισφέρει μια ατμόσφαιρα ενοχής και διάθεσης μεταμφίεσης από πλευράς μου.

Πρώτον κάνει εντύπωση ένας άνθρωπος που ισχυρίζεται ότι με έχει δει δυο φορές όλες και όλες μέσα σε δυο χρόνια να έχει γνώμη για το πιο είναι το σύνθημα μου. Αν είναι περίεργο να ξυρίζει κανείς το κεφάλι του Ιούλιο και Αύγουστο μήνα εγώ το θεωρώ ότι πιο φυσιολογικό. Του Χαρδαλιά που λέει ότι με έχει δει μόνο δυο φορές στη ζωή του, του έκανε εντύπωση λέει. Ακόμη και δω πέφτει σε αντιφάσεις. Με ένα απλό γκουγκλάρισμα μπορεί κανείς να βρει διάφορες προσωπικές μου φωτογραφίες που έχει διακινήσει η αντιτρομοκρατική στον τύπο. Να σημειώσω ότι αυτές οι φωτογραφίες δεν υπήρχαν σε προσωπικό μου υπολογιστή. Δεν βρέθηκαν σπίτι μου οι περισσότερες εκτός από κάποιες. Ήταν στον υπολογιστή του Σακκά, όταν τον συνέλαβαν και οι περισσότερες ήταν από την περίοδο που ήμασταν φοιτητές στη Θεσσαλονίκη. Δυο χρόνια λοιπόν τουλάχιστον καθόλου άγνωστο πρόσωπο δεν ήμουν. Σε κάθε περίπτωση στο ιντερνέτ κυκλοφορούν προσωπικές μου φωτογραφίες με εισαγγελική άδεια τραβηγμένες από το 2002 μέχρι και το 2012. Σε ανύποπτους χρόνους λοιπόν φαίνεται να έχω την ίδια κόμη που παρουσιάζεται ως ύποπτη ή ως προσπάθεια αλλοίωσης των χαρακτηριστικών μου. Δεν είναι κάτι περίεργο λοιπόν. Και επίσης προκύπτει από τις ίδιες τις φωτογραφίες που υπέκλεψε και διακίνησε με εισαγγελική άδεια η αντιτρομοκρατική ότι σχεδόν ποτέ δεν έχω ένα σταθερό κούρεμα.

Όπως μου σχολίασε και κάποιος από τους κυρίους της συνοδείας μου: δικάζεις για τρίχες.

Για την δήλωση του σε σχέση με την αξιοπιστία του dna και αντανακλά μια συνολική μπακαλίστικη αντίληψη που υπάρχει γύρω από αυτή τη μέθοδο ότι, αφού λέει το χρησιμοποιούν και στην Κύπρο για να ταχτοποιήσουν τις σωρούς των αγνοουμένων ή για τεστ πατρότητας, άρα είναι αξιόπιστο.

Επίσης για την υποτιθέμενη παρακολούθηση τους από το σπίτι του Σακκά μέχρι τον Μαύρο Γάτο. Καταρχήν δεν αρνούμαι ότι έφαγα σουβλάκια στον Σάββα ή ότι έχω επισκεφθεί το σπίτι του Κώστα παραπάνω από δυο φορές. Μπορεί καμιά δεκαριά δεν θυμάμαι πάντως το έχω ξαναεπισκεφθεί. Δεν ξέρω τι είδους συρραφή γεγονότων έχουν κάνει ακόμη και σε σημεία που δεν χρειάζεται, αλλά δεν έχω πάει ποτέ σε κανένα αυτόνομο στέκι στη Ζωοδόχου πηγής και δεν καταλαβαίνω καν που αναφέρονται. Αν είχα πάει δεν θα είχα πρόβλημα να το παραδεχτώ, αφού αναρχικός είμαι και αυτό είναι κάτι που δεν κρύβω παρά το δηλώνω περήφανα. Αν το επισημαίνω είναι για να καταδείξω την ικανότητα τους να επιβάλλουν τις αφηγήσεις τους και τις φαντασιώσεις τους και τις εμμονές τους και τις προκαταλήψεις τους ως πραγματικότητα. Η ουσία λοιπόν της παρακολούθησης είναι αληθινή. Τα γεγονότα λίγο μπάζουν. Μικρή σημασία έχει γιατί έτσι κι αλλιώς εγώ δεν κρύβω ούτε την φιλική και συντροφική σχέση μου με τον Κώστα, ούτε ότι έχω επισκεφτεί παραπάνω από μια φορές το σπίτι του. Μάλλον τα βάλανε έτσι για δέσει το γλυκό και με τον Χ. Πολίτη.

Ρωτήσατε κυρία εφέτης τον κύριο Χαρδαλιά αν είναι φυσιολογικό αυτοί οι σκοτεινοί τύποι να επισκέπτονται το σπίτι ο ένας του άλλου ή αν προϋποθέτει έναν βαθμό εμπιστοσύνης που να θεωρείται ύποπτη. Έτσι ο κύριος έπιασε το μπισκότο που του πετάξατε και αποφάσισε ως κοινωνιολόγος που είναι μετά από βιολόγος, να εκφέρει άποψη για το πώς λειτουργούν οι αναρχικοί. Ας κάνω μερικές απαραίτητες διευκρινήσεις λοιπόν. Ας μιλήσω εγώ για το χώρο που ανήκω και όχι ο διώκτης του. Είμαστε πολιτικός χώρος με δημόσια δράση. Δεν είμαστε κάποιου είδους σκοτεινοί

συνωμότες. Δεν έχουμε ούτε κέρατα ούτε ουρά. Επίσης το ότι καμιά φορά λειτουργούμε σαν φυσιολογικοί άνθρωποι συμβαίνει επειδή είμαστε φυσιολογικοί άνθρωποι και όχι για το ξεκάρφωμα όπως άφησε να εννοηθεί ο κύριος Χαρδαλιάς. Δεν βρίσκω κάτι ύποπτο στο να επισκέπτομαι έναν άνθρωπο με τον οποίον συνδέομαι από το 2002. Έναν άνθρωπο που εκείνη την περίοδο δεν ήταν καταζητούμενος ούτε υπήρχε κάποια γνωστή εμπλοκή του σε κάποια υπόθεση. Έναν άνθρωπο που έμενε με την κοπέλα του στο σπίτι της μητέρας της και κυκλοφορούσε χωρίς να διάγει συνωμοτικό βίο. Αντιθέτως βρίσκω εντυπωσιακό να σέρνω επτά χρόνια μετά και μετά από πέντε χρόνια στη φυλακή, ακόμη αυτά τα σουβλάκια και να πρέπει να δίνω εξηγήσεις για αυτά. Και φυσικά δεν είμαι μόνο εγώ, καθώς και άλλοι φίλοι του ταλαιπωρήθηκαν προκειμένου να προσαρμοστεί η πραγματικότητα στην προκρούστια κλίνη των σχημάτων της αντιτρομοκρατικής.

Να σχολιάσω και κάτι ακόμη που παρατήρησα στην κατάθεση Χαρδαλιά, αν και είναι σχόλια που λογικά θα έκανε και η υπεράσπιση αλλά δεν πειράζει έχουν πολλά να πουν έτσι κι αλλιώς. Είχε λέει η οργάνωση αυτή για την οποία κατηγορούμαι των Σακκά, Καραγιαννίδη και Μητρούσια διακριτούς ρόλους άρα εμπίπτει στον 187. Δεν μας έδωσε κανένα στοιχείο για ποιον λόγο και με ποιον τρόπο συμπεράνε διακριτούς ρόλους. Απλώς προσπάθησε να στριμώξει το αφήγημα του στην περιγραφή και στις προϋποθέσεις που προβλέπει ο νόμος. Τίποτα παραπάνω. Κανένα περιστατικό που να στοιχειοθετεί αυτή την κατηγορία. Αυτή την περιγραφή. Δεν θα μιλήσω καν για το γεγονός ότι από τους επτά κατηγορούμενους οι τρεις έχουν απαλλαγεί και ο τέταρτος εγώ είμαι σε μια ενδιάμεση κατάσταση. Δηλαδή υπάρχουν επτά άτομα σε μια οργάνωση που έχουν διακριτούς ρόλους αλλά οι τρεις από τους επτά τελικά δεν είναι σίγουρα και ο ένας επίσης μπορεί να μην είναι. Τι είδους οργάνωση με διακριτούς ρόλους είναι αυτή; Θα μου πείτε γιατί όχι; Θα ντρεπόταν; Εδώ δεν δίστασε για να δημιουργήσει εντυπώσεις με το να καταθέσει περιστατικά για τα οποία τον διαψεύδουν οι ίδιες οι εκθέσεις της υπηρεσίας του, όπως ότι υπήρχε χειροβομβίδα στο μέσω του σαλονιού του σπιτιού του Κώστα.

Για την κατάθεση Μαρινόπουλου έχω να κάνω ένα σχόλιο. Στο πρωτόδικο που τον ρώτησα αν ήταν επικεφαλής της συνοδείας μου το αρνήθηκε. Όταν τον ρώτησα τώρα βάζοντας του τον επιπλέον παράγοντα ότι με παρέδωσε στη φυλακή Δομοκού άρα έχει υπογράψει την γύρισε την πλάκα και το παραδέχτηκε. Επιμένει να μην παραδέχεται ότι οδηγούσε το αμάξι της σύλληψης.

Θα κάνω μια παρένθεση εδώ για να σας εξηγήσω τόσο γιατί είμαι σίγουρος ότι ήταν ο Μαρινόπουλος στην σύλληψη μου όσο και για να εξηγήσω ότι εγώ δεν τους έλεγα το όνομα μου. Είναι αλήθεια ότι αντιστάθηκα τόσο στην λήψη αποτυπωμάτων όσο και DNA καταρχήν επειδή ως αναρχικός αρνούμαι να δώσω οποιοδήποτε είδους πληροφορία στην αστυνομία ακόμη και προσωπική όπως τα αποτυπώματα ή το DNA, αλλά είχα κι ένα νομικό πάτημα γιατί ενώ στην αρχή δεν μου έλεγαν αν έχω συλληφθεί ή αν κατηγορούμε για κάτι μετά το γύρισαν και μου έλεγαν ότι έχω συλληφθεί και πως κατηγορούμαι για αντίσταση κατά την σύλληψη. Ότι δηλαδή με συνέλαβαν επειδή με συνέλαβαν! Όμως το όνομα μου το είπα κατευθείαν. Σχεδόν πριν με ρωτήσουν. Μόλις μπήκα στο αμάξι και είδα τον Μαρινόπουλο να οδηγεί σιγουρεύτηκα ότι είναι αντιτρομοκρατική, αφού τον Μαρινόπουλο έτσι κι αλλιώς δεν τον έβλεπα πρώτη φορά. Τις τελευταίες δυο βδομάδες όπου κι αν πήγαινα εμφανιζόταν μπροστά μου και μου είχε τραβήξει έτσι κι αλλιώς την προσοχή. Αφήστε με να σας πω για ποιον λόγο το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να πω το

όνομα μου. Τον Ιανουάριο του 2011 είχαν συλληφθεί στον Βύρωνα για διάφορες υποθέσεις τρεις αναρχικοί σύντροφοι από την Θεσσαλονίκη ο ένας εκ των οποίων ο Δημήτρης Δημητριάδης ήταν και φίλος μου, οπότε είχα παρακολουθήσει στενά την υπόθεση. Πριν συλλάβουν τον ίδιο είχαν συλλάβει κατά λάθος τον Γενικό Γραμματέα της νεολαίας Σύριζα. Είχε βγει ο άνθρωπος στα κανάλια και το κατήγγειλε – τον είχα φέρει και για μάρτυρα στο πρωτόδικο τώρα δεν το έκανα επειδή είναι στέλεχος της κυβέρνησης και ήθελα να αποφύγω σχετικούς συμβολισμούς. Κατήγγειλε λοιπόν ότι εκεί που περπατούσε του επιτέθηκαν, του φόρεσαν κουκούλα, τον έβαλαν δεμένο σε ένα αμάξι, του είπαν ότι τους χάλασε τις γιορτές και τον οδήγησαν στην ΓΑΔΑ όπου αφού βρήκαν πάνω του μια ταυτότητα που μόλις πριν είχε βρει κάτω και ήθελε να παραδώσει σε Α.Τ άρχισαν να τον χτυπούν. Η αλήθεια είναι ότι καθώς τον έβλεπα να εξηγεί τα παραπάνω σε συνέντευξη τύπου σχεδόν γελούσα με την ομοιότητά τους. Θα μπορούσα να τους μπερδέψω ακόμη και γω. Λοιπόν αυτό που σκεφτόμουν τότε και μου είχε μείνει ήταν για φαντάσου να σε πιάνουν για κάτι που δεν ξέρεις και να σε κατηγορούν ότι τους χάλασες και τις γιορτές ψάχνοντάς σε. Όπως επίσης έλεγα πάλι καλά που ήταν στέλεχος κόμματος και μπόρεσε να μην κατηγορηθεί για την ταυτότητα που βρήκαν πάνω του κατά λάθος και επειδή περνούσε από το λάθος σημείο τη λάθος στιγμή. Οπότε μόλις είδα τον Μαρινόπουλο και άρχισε να μου λέει ότι τους χάλασα το καλοκαίρι σκέφτηκα ότι μπορεί πάλι να έγινε κάποιο λάθος και αμέσως είπα πως με λένε μήπως και με αφήσουν. Τελικά όμως εμένα θέλανε. Αυτά για τον Μαρινόπουλο και τα ψέματα του.

Ο Μπαχατέλας είχε ένα ενδιαφέρον γιατί, ενώ επέμεινε στην υπηρεσιακή γραμμή της αρχικής του κατάθεσης, ωστόσο με τον τρόπο του σας έδωσε να καταλάβετε ότι έχει αρκετές αμφιβολίες για το αν πράγματι με είδε.

Ας περάσω στην κατάθεση του κυρίου Γιώργου του Νάσιου και σε κάποια ζητήματα γύρω από το σπίτι. Υπάρχει μια ολόκληρη συζήτηση σε σχέση με το αν είχα βάλει χαρτόνια ή όχι στα παράθυρα. Δεν είχα βάλει απλά το ανέφερε ο κύριος Γιώργος στο πρωτόδικο και υπέθεσα ότι θα τα είχε βάλει η αντιτρομοκρατική όσες ημέρες διαρκούσε η έρευνα. Υπόθεση έκανα. Θα ξεκινήσω από το αυτονόητο. Ας υποθέσουμε ότι είχα βάλει χαρτόνια. Τι θα μπορούσε να σημαίνει; Γιατί να είναι ύποπτο. Το σπίτι είχε τρεις όψεις. Από την μια ήταν τρίτος όροφος και από την άλλη ισόγειο. Από το ισόγειο που περνούσαν οι γείτονες και τους είχα φάτσα φόρα να κοιτάζουν μέσα προτίμησα να έχω κατεβασμένα τα πατζούρια. Θα μπορούσα να έχω βάλει και χαρτόνια όμως δεν το σκέφτηκα. Ήρθε εδώ να δώσει ο άνθρωπος δυο διευκρινήσεις για το πώς παραποιήθηκαν αυτά που κατέθεσε και να πει δυο καλές κουβέντες για μένα και τον άρπαξε η κυρία εισαγγελέας από τα μούτρα. Του είπε του ανθρώπου ο προηγούμενος ότι είμαι συμφοιτητής του για να μην ανησυχεί σε σχέση με το νοίκι και για να μείνει χαμηλό. Για να μείνει χαμηλό είπαμε να μην κάνουμε χαρτιά. Ούτε ποτέ τού είπα ψεύτικο όνομα, ούτε τίποτα ψεύτικο για μένα. Ακόμη και μια φορά που με είδε με βιβλία ανοιγμένα να γράφω στον υπολογιστή και με ρώτησε αν είναι για τα ΤΕΙ του είπα ότι δεν πηγαίνω πια στα ΤΕΙ, για να απεμπλακώ από το ψέμα. Του είπα απλά ότι τα παράτησα και όχι ότι δεν ήμουν ποτέ. Σιγά πια το θέμα. Λεπτομέρειες είναι αυτά που θυμήθηκα κατά την ανάγνωση των εγγράφων περισσότερο. Σε κάθε περίπτωση το σπίτι ήταν δυο βήματα όλο κι όλο. Με το που άνοιγε η πόρτα είχε ορατότητα σε ολόκληρο το σπίτι και δεν ανέφερε κάτι σχετικό με χαρτόνια μέχρι να του το ξανά παραδώσει η αντιτρομοκρατική. Αλλά ακόμη και να είχα γούστο μου. Κατά τα άλλα του έλεγα κάθε φορά αν πηγαίνω Αθήνα ή

Θεσσαλονίκη, του έλεγα τι δουλειά κάνει ο πατέρας μου, του είχα πει το όνομα μου και τα λοιπά. Πολύ συνηθισμένη συμπεριφορά για κάποιον που ζει συνωμοτική ζωή.

Να περάσω σε έναν σύντομο σχολιασμό των καταθέσεων των αυτόπτων μαρτύρων. Κατά την γνώμη μου το μόνο συμπέρασμα που μπορεί να βγει με ασφάλεια είναι ότι δεν αναγνωρίζει κανείς εμένα ως κάποιον εκ των δραστών. Παρά το γεγονός ότι έγινε παράτυπα η διαδικασία, παρά το γεγονός ότι στην πραγματικότητα τους υποδείχτηκα εγώ ως ένοχος οι κάτοικοι της Πάρου αντιστάθηκαν στις πιέσεις που προφανώς ασκήθηκαν από την πολιτική αγωγή. Ακόμη και οι εργαζόμενοι που ενδεχομένως να διακινδύνευσαν και τις σχέσεις τους με την εργοδοσία δεν θέλησαν να πουν κάτι επιβαρυντικό. Μιλάμε για ανθρώπους που πείστηκαν ψυχολογικά, που τρόμαξαν, που ενδεχομένως να πυροβολήθηκαν κιόλας σύμφωνα με αυτά που είπαν. Παρόλα αυτά με αντιμετώπισαν με συμπάθεια και αρνήθηκαν να με ενοχοποιήσουν. Γιατί προφανώς δεν τους αρκεί όπως την πολιτική αγωγή μια ομοιότητα στο σκαρί. Γιατί αν ήμουν εγώ ο δράστης θα με αναγνώριζαν όπως αναγνώρισα τον κύριο Καβράκη στο πρωτόδικο παρότι τον είδα ελάχιστα λεπτά κάτω από κουκούλα. Θυμάμαι ακριβώς τι είπαμε, τι με ρώτησε. Αν μου ζητούσαν να τον περιγράψω δεν θα μπορούσα, ούτε τώρα μπορώ. Όμως μόλις τον είδα αμέσως τον αναγνώρισα με τρόπο σχεδόν μεταφυσικό. Όπως θυμάμαι και τον Χαρδαλιά, όπως θυμάμαι και τον Μαρινόπουλο. Η διαίσθηση μου, μου λέει ποιος είναι ποιος. Όχι κάποια περιγραφή.

Η σύγκριση λοιπόν, δεν μπορεί να γίνεται ανάμεσα σε φωτογραφίες και πραγματικότητα αλλά ανάμεσα σε πραγματικότητα και πραγματικότητα. Όπως επίσης δεν μπορεί να γίνεται ανάμεσα στο χρώμα του δράστη τον Αύγουστο του 2012 και το δικό μου τον Απρίλη του 2017 μετά από την ασπρίλα που μου άφησε πέντε χρόνια φυλακή αλλά με βάση το χρώμα μου όταν με πιάσανε. Επίσης μπορεί να γίνει συγκρίνοντας φωτογραφίες με φωτογραφίες. Πώς γίνεται να έχω γένια τριών βδομάδων σε οκτώ ημέρες;

Και εν πάση περιπτώσει αν πάρουμε τις καταθέσεις από τους αυτόπτες μάρτυρες ο μοναδικός που έχει δει τον δράστη χωρίς καπέλο, αν υποθέσουμε ότι έχει πέσει κάποιο καπέλο, τον περιγράφει με μελαχρινό κατσαρό μαλλί. Οπότε όποιος συμπληρώνει τα κρυμμένα χαρακτηριστικά του δράστη εκβιάζοντας την φαντασία του -όπως η πολιτική αγωγή- να προβάλλει το δικό μου πρόσωπο ας συνυπολογίσει και αυτή την μεταβλητή που αλλάζει εντελώς τα δεδομένα.

Και για τους δράστες να πω, ότι μιλούσαν καλά ελληνικά και δεν είναι ληστές περιπτέρου. Γιατί έχω εγκληματολογική άποψη επ' αυτού. Οι ληστές τράπεζας ληστεύουν τράπεζες, χρηματοπιστολές, και γενικά μεγάλους οικονομικούς στόχους. Οι ληστές περιπτέρου ληστεύουν περίπτερα, βενζινάδικα, κάβες, γιαγιάδες στο δρόμο κλπ. Είναι δυο διαφορετικές κατηγορίες όποτε μοιραία οι ληστές τραπεζών δεν είναι ληστές περιπτέρου. Προκύπτει από μόνο του. Οι ληστές τραπεζών σε αντίθεση με τους ληστές περιπτέρου έχουν κάποιες πολύ συγκεκριμένες ιδιαιτερότητες ως παράνομοι. Από τη εμπειρία μου στη φυλακή είναι μια κοινότητα παρανόμων σχεδόν υπό εξαφάνιση που χαρακτηρίζεται για το ήθος της. Χαρακτηρίζεται επίσης από το γεγονός ότι πρόκειται κυρίως για παραβατικότητα της μεσαίας, της μικρής και της εργατικής τάξης. Δεν είναι σαν την λούμπεν παραβατικότητα που κλέβει από τον αδύναμο αλλά από τον πιο δυνατό. Έχω έναν φίλο στη φυλακή για ληστείες τραπεζών που μου έλεγε πρόσφατα ότι σε ένα δικαστήριο του τσακώθηκε λέει με

έναν μάρτυρα ταμία του καταστήματος επειδή ΔΕΝ είπε στην κατάθεση του ότι δεν πήραν τα λεφτά ενός πελάτη. Ποινικός όχι αναρχικός.

Είναι σίγουρα τιμητικό να αποδίδεται μια ληστεία σε αναρχικούς επειδή κατά την διάρκεια της οι δράστες δεν έκλεψαν τα λεφτά των πελατών αλλά είναι ανακριβές.

Ο κύριος Σάμιος (πελάτης) μίλησε για τους δράστες και είπε ότι ήταν άνθρωποι που τους απέβαλλε το σύστημα. Για μένα έχει τεράστια σημασία αυτό το σημείο της κατάθεσης του που δεν δόθηκε τόσο βάση όσο στο γεγονός ότι δεν έκλεψαν τα λεφτά του πελάτη. Έχει σημασία γιατί με αποκλείει ως ύποπτο καθώς εμένα κανένα σύστημα δεν με απέβαλλε ποτέ ούτε μετά από πέντε χρόνια φυλακή. Το ότι εγώ έχω δεσμεύσει την ζωή μου στον αγώνα εναντίον του είναι άλλο πράγμα.

Να πω και δυο πράγματα για τα περιβόητα ευρήματα στο σπίτι μου στην Λαμία. Θα ξεκινήσω με μια επισήμανση που έκανε αρκετές φορές η κα εισαγγελέας αν και επίσης είναι προσωπικό και θα ήθελα να το αποφύγω ωστόσο μπορώ να πω κάτι ως έναν βαθμό. Αυτό το χαρτάκι που έγραφε πάνω προϊόν απαλλοτρίωσης. Πρόκειται για ένα χαρτάκι που συνόδευε το βιβλίο που επίσης διαβάστηκε μαζί με την αφιέρωση του. Είναι το βιβλίο “Ταξίδι στην άκρη της Νύχτας” του Σελίν. Κάποια φίλη μου το έκλεψε από το βιβλιοπωλείο και μου το έκανε δώρο. Αυτό είναι όλο και μπορείτε και να το εξακριβώσετε με μια απλή γραφολογική. Υπάρχει βέβαια ένα θέμα με αυτό το βιβλίο αφού φτάσαμε στο σημείο να κάνουμε επισημάνσεις σχετικά με τους τίτλους. Δεν το λέω για να κερδίσω την συμπάθεια της κυρίας εισαγγελέως αλλά περισσότερο για να δικαιολογηθώ που το είχα στην κατοχή μου και τον λόγο που θυμάμαι κάποιες σχετικές λεπτομέρειες. Ο Σελίν. Ο συγγραφέας του βιβλίου αυτού ήταν αντισημίτης και φιλοναζί, αλλά παρ’ όλα αυτά το συγκεκριμένο βιβλίο χαίρει ιδιαίτερης εκτίμησης στον χώρο μας και αυτή η αντίφαση με κάνει να θυμάμαι κάποιες σχετικές λεπτομέρειες.

Επίσης τα αποτυπώματα ανθρώπων που βρέθηκαν στο σπίτι μου. Οι περισσότεροι εκτός από δυο-τρεις που δεν τους ξέρω καν όπως αυτός ο Χρυσικός, είναι φίλοι μου. Αρκετοί όμως απ’ αυτούς όμως τόσο, όταν νοίκιασα το σπίτι όσο και όταν με έπιασαν ήταν όλο αυτό το διάστημα στη φυλακή οπότε δεν μπορούσαν με κανέναν τρόπο να έχουν φυσική παρουσία στο σπίτι και ας βρέθηκαν αποτυπώματά τους. Σε κάθε περίπτωση το μόνο που προκύπτει είναι το αυταπόδεικτο. Ότι είμαι αναρχικός και έχω φίλους αναρχικούς που έχουν απασχολήσει σε διαφορετικές μεταξύ τους περιπτώσεις οπότε γίνεται σαφές ότι καθόλου άγνωστο πρόσωπο δεν ήμουν ποτέ για την αντιτρομοκρατική.

Για το αλεξίσφαιρο θα μπορούσα να πω ότι το ήθελα για την προστασία μου. Δεν είναι αδίκημα η κατοχή του και δεν επισύρει ποινή. Για ποιον λόγο λοιπόν να μπω στη διαδικασία να φέρω μάρτυρα για να καταθέσει ότι το θέλαμε για ταινία; Δεν θα έμπαινα στη διαδικασία να φέρω αποδείξεις για αυτήν την ταινία και μάρτυρες αν δεν ήταν αλήθεια για κάτι που δεν είναι παράνομο. Και σε κάθε περίπτωση ο χρόνος που γράφτηκε το σενάριο και γυρίστηκε η ταινία προκύπτει ότι είναι πριν την σύλληψη μου.

Θα συνεχίσω με τον σχολιασμό των μαρτύρων υπεράσπισης εξηγώντας σας κάποια ζητήματα που είδα να επισημαίνονται από την έδρα, από την εισαγγελέα ή από την πολιτική αγωγή.

Φυσικά θα ήταν σημαντικό την ίδια σχολαστικότητα που έδειξε η πολιτική αγωγή, η κυρία εισαγγελέας και η κυρία εφέτης για την έκθεση του κυρίου Καραθανάση που του έγιναν παρατηρήσεις μέχρι και για την αρίθμηση των σελίδων να γινόταν και για την έκθεση της ΔΕΕ που οριακά μπορεί να χαρακτηριστεί έκθεση. Δεν δείξατε ιδιαίτερη σπουδή για την αξία και το κύρος μιας εμφανώς ανεπαρκούς έκθεσης που με ενοχοποιεί «πέρα από κάθε αμφιβολία», αλλά αντίθετα για μια εμπειριστατωμένη που δεν με αθώνει καν αλλά τείνει μόνο προς αυτή την κατεύθυνση. Μέχρι και παρατηρήσεις δέχτηκε ο άνθρωπος, επειδή στην έκθεση του δεν γράφει για τυχόν ομοιότητες με τον δράστη αλλά μόνο για διαφορές και για το πόσο αδύνατο είναι να μακρύνουν τόσο πολύ τα γένια μου σε τόσες λίγες μέρες. Λες και το ζητούμενο είναι να βρεθούν ομοιότητες και όχι διαφορές. Λες και το ζητούμενο είναι απλά να καταδικαστώ.

Από την άλλη το πρώτο πράμα για το οποίο θα έπρεπε να μας απαντήσουν στη ΔΕΕ είναι γιατί περίμεναν μέχρι τις 18 Αυγούστου για να κάνουν την εξέταση; Γιατί περίμεναν πρώτα να συλληφθώ και να γίνει η σύγκριση μαζί με το δικό μου DNA; Τι έκανε το καπέλο αν υποθέσουμε ότι υπάρχει τέτοιο εύρημα και ότι είναι αυτό που φοράει ο δράστης και ότι είναι το ίδιο που στάλθηκε στην ΔΕΕ; Τι έκανε το καπέλο έξι ημέρες; Ποιόν περίμενε; Γιατί ενώ η αντιτρομοκρατική είχε λάβει ανώνυμο τηλεφώνημα από τις 14 Αυγούστου για μένα δεν πήρε ένα τηλέφωνο στο Α.Τ. Πάρου να ρωτήσει τι γίνεται; Γιατί δεν ζήτησε από τις 14 Αυγούστου κιόλας να εξεταστεί το καπέλο για DNA μήπως τα αποτελέσματα την διευκόλυναν στις έρευνες της; Τι περίμενε τέσσερις μέρες ο κύριος Χαρδαλιάς και η παρέα του; Πως έγινε και την ζήτησε την υπόθεση στις 18:00 ώρα στις 18 Αυγούστου. Είχαν κάποιο στοιχείο τότε; Είχαν βρει μήπως το DNA μου; Και αν ναι, πως γίνεται και βγήκε σε τόσες λίγες ώρες;

Έγιναν κάποιες επισημάνσεις σε σχέση με το «όνιμο» της κατάθεσης μαρτύρων υπεράσπισης. Το θέμα δεν είναι ότι έγιναν από την πολιτική αγωγή. Έγιναν όπως και στο πρωτόδικο και από την εισαγγελέα. Καταρχήν να πω πως σίγουρα προβληματίζει καθώς είναι και δίκη με δημόσιο ενδιαφέρον ένας ή μια εισαγγελέας να απαξιώνει με τόσο απόλυτο τρόπο την δημόσια διαδικασία. Μόνο στα κλειστά γραφεία τους νοιώθουν άνετα άραγε οι εισαγγελείς;

Υπήρχαν διάφορα ζητήματα τα οποία με οδήγησαν στην απόφαση να μην καταθέσει κανείς κατά την διάρκεια της κύριας ανάκρισης. Καταρχήν άποψη μου ήταν και είναι ότι οι σκευωρίες δεν πέφτουν στα κλειστά γραφεία των ειδικών ανακριτών αλλά στην δημόσια διαδικασία της δίκης. Επίσης το να φέρεις μάρτυρες στην κύρια ανάκριση προϋποθέτει ότι υπάρχουν πιθανότητες να αφεθείς ελεύθερος μέχρι την δίκη κάτι που ήταν ολοφάνερο δεν υπήρχε καμιά διάθεση να γίνει ούτε από την κα Δημητρίου, ούτε από τον κύριο Μπαλτά, ούτε από κανέναν από όσους χειριζόταν την υπόθεση μου. Δεν έκανα ούτε αίτηση αποφυλάκισης. Μέχρι η αντιτρομοκρατική να εξαντλήσει την δυναμική της σε μια υπόθεση που στήνει και να βγει το βούλευμα, συνεπικουρούμενη από τους ειδικούς εφέτες είναι ασύδοτη. Αν έφερνα μάρτυρες στην κύρια ανάκριση το πιο πιθανό ήταν να μας έκαναν όλους μαζί μια οργάνωση. Εδώ για δυο σουβλάκια ακόμη κατηγορούμαι. Με κατηγορούν για συμμετοχή στην ΣΠΦ, επειδή έφαγα σουβλάκια με κάποιον που κατηγορείται για ΣΠΦ και σας φαίνεται παράξενο ότι ήθελα να προστατέψω το περιβάλλον μου την στιγμή που η αντιτρομοκρατική είχε γίνει εντελώς ασύδοτη. Η ασυδοσία της αντιτρομοκρατικής προκύπτει όπως και όλες οι αντιφάσεις της από την ίδια την δικογραφία.

Και να πω και κάτι ακόμη. Αρχική μου επιθυμία ήταν να μην καταθέσει κανείς ούτε στην δίκη παρά μόνο οι επιστήμονες για το DNA. Γιατί η λογική μου ήταν η εξής: με κατηγορούν για κάτι τόσο σοβαρό και ως στοιχείο μου παρουσιάζουν τα αποτελέσματα πασιέντζας. Δεν θα απολογηθώ εγώ αλλά αυτοί. Αυτοί πρέπει να αποδείξουν ότι είμαι ένοχος και όχι εγώ αθώος. Ότι πρέπει να αντισταθούμε σε αυτή την τάση που θέλει οι διώξεις να γίνονται πια μεταφυσικά. Με έπεισαν εν τέλει οι συνήγοροι μου, πως άλλο πράγμα είναι οι διακηρυγμένες αρχές της Δικαιοσύνης και άλλο πράγμα η ζώσα πραγματικότητα της δικαστικής εξουσίας.

Και κάτι τελευταίο να πω γιατί υπάρχει μια ατμόσφαιρα και κάποια υπονοούμενα της πολιτικής αγωγής που έχουν μπει στην αίθουσα μέσω των μίντια. Ότι δήθεν εγώ δεν δούλευα. Την ίδια στιγμή έχετε στην δικογραφία τις σπλάτερ ιστορίες που αναρτούσα στο Παρανουαρικό για να σκιαγραφηθεί το προφίλ ενός αιμοσταγούς τύπου, ενώ το μόνο που προκύπτει διαβάζοντας το αν θέλουμε να βγάλουμε πραγματικά συμπεράσματα είναι η αποστροφή μου για μερικές από τις δουλιές που έχω κάνει. Πως θα μπορούσα να έχω αυτήν την οργή, όπως αυτή προκύπτει στο Παρανουαρικό, εναντίον κάποιων καταστάσεων που συμβαίνουν σε χώρους εργασίας αν δεν είχα δουλέψει ποτέ;

Νομίζω πως αυτά ήταν τα κυριότερα σημεία που ενδεχομένως να είχε κάποια αξία να δώσω εξηγήσεις. Οπότε για άλλη μια φορά σας λέω ότι δεν είχα κανενός είδους συμμετοχή ούτε στην ΣΠΦ, ούτε στην ληστεία της Πάρου. Η πρώτη και μοναδική φορά που ήρθα σε επαφή με όπλο ήταν όταν μου κόλλησαν ένα πιστόλι στον κρόταφο για να με συλλάβουν.

Θα πω για άλλη μια φορά και κλείνοντας ότι δεν έχω διαπράξει τα αδικήματα για τα οποία κατηγορούμαι. Διέπραξα όμως το αδίκημα που περικλείει όλα τα αδικήματα. Είμαι αναρχικός. Στον ταξικό πόλεμο πήρα θέση με τους αποκλεισμένους και τους αδικημένους, με τους κυνηγημένους και με τους κολασμένους, με τους φτωχούς, με τους αδύνατους και τους καταπιεσμένους. Η φυλάκισή μου είναι η μόνη φυσιολογική εξέλιξη αυτής της επιλογής από την μια και άλλο ένα πεδίο αγώνα από την άλλη.

Αν όμως μετά από όλα αυτά, από τόσους μήνες και τόσες συνεδριάσεις πιστεύετε ότι η διατύπωση του αντιτρομοκρατικού ‘που ήταν δυνατόν να βλάψουν σοβαρά μια χώρα, με σκοπό να εκφοβίσουν σοβαρά έναν πληθυσμό, να βλάψουν σοβαρά και να καταστρέψουν τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές και οικονομικές δομές μιας χώρας’ θεωρείτε ότι περιγράφει καλύτερα εμένα, παρά την τρούικα τότε δεν έχετε παρά να με καταδικάσετε. Αν επίσης πιστεύετε ότι εγώ σκότωσα πυροβολώντας τέσσερις φορές εξ επαφής έναν άοπλο πολίτη εν θερμώ ή εν ψυχρώ δεν έχει σημασία τότε πάλι δεν έχετε παρά να με καταδικάσετε.

Τάσος Θεοφίλου

28 Απρίλη 2017